

ΧΟΥΑΝ ΧΟΣΕ ΜΙΓΙΑΣ

ΜΕΣΑ
ΑΠΟ
ΤΙΣ
ΣΚΙΕΣ

Μυθιστόρημα

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DESDE LA SOMBRA
Από τις Εκδόσεις Seix Barral, Βαρκελώνη 2016
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μέσα από τις σκιές**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Juan José Millás
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Juan José Millás, 2016
Published by arrangement with Casanovas & Lynch.
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Peter Chadwick/Trevillion Images,
Alexander Morozof/123rf
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1955-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1956-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 · fax: 2102819550 · e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr · <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 · fax: 2102819550 · e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr · <http://blog.psychogios.gr>

ΧΟΥΑΝ ΧΟΣΕ ΜΙΓΙΑΣ

ΜΕΣΑ
ΑΠΟ
ΤΙΣ
ΣΚΙΕΣ

Μετάφραση:
Θεοδώρα Δαρβίρη

*Όλες οι ιστορίες αγάπης
είναι ιστορίες φαντασμάτων.*

ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΦΟΣΤΕΡ ΓΟΥΑΛΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1

Ο Σέρχιο Ο'Κέιν ρώτησε τον Δαμιάν Λόμπο με ποιο ψάρι ταυτιζόταν περισσότερο.

«Με τον καρχαρία, τη σαρδέλα...;»

«Όχι με τον καρχαρία», απάντησε ο Λόμπο. «Δε διαθέτω την επιθετικότητα που είναι εγγενές χαρακτηριστικό του, δεν είμαι αδίστακτος. Ούτε και με τη σαρδέλα. Δεν ξέρω, ίσως με τη σμέρνα».

«Γιατί τη σμέρνα;»

«Δεν είναι κοινωνική, αφομοιώνεται από το περιβάλλον, και ζει σε τροπικά νερά. Κι εγώ είμαι λιγάκι κρουλιάρης».

Ο Σέρχιο Ο'Κέιν δεν υπήρχε, ήταν αποκύημα της φαντασίας του Δαμιάν Λόμπο και τον χρησιμοποιούσε για να μιλά με τον εαυτό του. Του έλεγε τι συνέβαινε, την ίδια στιγμή που συνέβαινε, μέσω μιας φανταστικής συνέντευξης που είχε μαζί του από το πρωί ως το βράδυ. Η συνάντηση προβαλλόταν, υποτίθεται, σε

παγκόσμια μετάδοση από την τηλεόραση, με ταυτόχρονη μετάφραση σε μη ισπανόφωνες χώρες. Στη φαντασία του Λόμπο, μεταδιδόταν απευθείας, με κοινό στο στούντιο, και είχε ασύλληπτη τηλεθέαση.

Αρχικά, ο Ο'Κέιν δεν ήταν παρά μια εσωτερική φωνή, χωρίς πρόσωπο, χωρίς ιστορία. Στο πέρασμα των χρόνων, όμως, στο μυαλό του Δαμιάν Λόμπο είχε αρχίσει να αποκτά μορφή, παρελθόν. Γέννημα θρέμμα της Μαδρίτης, ο Ο'Κέιν ήταν γιος Αμερικανού διπλωμάτη, εξ ου και το όνομά του. Σαράντα πέντε ετών, λευκός, ύψος ένα και ογδόντα και, μολονότι αδύνατος, το στομάχι του προεξείχε κάπως. Φορούσε πάντα σκουρόχρωμα κοστούμια, λευκό πουκάμισο και αρκετά φανταχτερές γραβάτες, τις οποίες στερέωνε στο πουκάμισο με μια χρυσή καρφίτσα. Όταν σηκωνόταν, κούμπωνε το κεντρικό κουμπί του σακακιού και, όταν καθόταν, το ξεκούμπωνε με μια κίνηση αρκετά συνηθισμένη και με μια άνεση που συνάρπαζε τον Δαμιάν.

Ο μαγνητισμός που εξέπεμπε το πρόσωπό του οφειλόταν κυρίως στα μάτια του, κεχριμπαρένια, και στο στόμα με τα σαρκώδη χείλη που, όταν άνοιγαν, αποκάλυπταν μια ατελείωτη οδοντοστοιχία, σαν να είχε περισσότερα δόντια από φυσιολογικό άνθρωπο. Η μύτη, ίσια και συμμετρική, περνούσε απαρατήρητη σε σύγκριση με αυτά τα έντονα χαρακτηριστικά του. Το μέτωπο, λείο και φαρδύ, έσβηνε εκεί όπου άρχιζαν να αραιώ-

νουν τα μαλλιά, αλλά αντί να προσπαθήσει να το καμουφλάρει, τα χτένιζε προς τα πίσω τονίζοντας το κενό.

«Παραμένετε ακόμη άνεργος μετά την αιφνιδιαστική απόλυσή σας, εδώ και δύο μήνες, από την εταιρεία για την οποία εργαζόσασταν επί είκοσι πέντε συναπτά έτη;» τον είχε ρωτήσει ο Ο'Κέιν.

«Και στην οποία ξεκίνησα να δουλεύω όταν ήμουν μόλις δεκαοκτώ ετών», συμπλήρωσε ο Δαμιάν.

«Πρέπει να ήταν πολύ δύσκολο. Πείτε μας, τι πιστεύετε για τον καπιταλισμό χωρίς ψυχή;»

Ο Δαμιάν Λόμπο το σκέφτηκε για λίγο και απάντησε πως τα είχε πάει πολύ καλά με τον καπιταλισμό, όπως το ψάρι στο νερό.

«Δε χρειάστηκε να τον καταλάβω», πρόσθεσε. «Ούτε το χταπόδι χρειάζεται να καταλάβει τον ωκεανό για να ζήσει σ' αυτόν».

«Και στο συγκεκριμένο οικοσύστημα, κύριε Λόμπο, με ποιον ταυτίζεστε περισσότερο, με τον καρχαρία ή με τη σαρδέλα...;»

«Όχι με τον καρχαρία, σε καμία περίπτωση», απάντησε ο Λόμπο. «Δε διαθέτω την επιθετικότητα που είναι εγγενές χαρακτηριστικό του, δεν είμαι αδίστακτος. Ούτε και με τη σαρδέλα. Δεν ξέρω, ίσως με τη σμέρνα».

Όλοι όσοι βρισκονταν στο στούντιο γέλασαν. Γελούσαν συχνά με τις απαντήσεις του Δαμιάν, χωρίς να είναι απαραίτητα αστείες. Αν, όμως, ο ίδιος φανταζό-

ταν ότι γελούσαν, γελούσαν, δεν μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτό.

Κι ενώ στο μυαλό του Δαμιάν εκτυλισσόταν η φανταστική συνέντευξη με τον Ο'Κέιν, το χέρι του έφερνε στα χείλη του το φλιτζάνι με το τσάι, που ακόμη έκαιγε. Καθόταν στην άκρη του μπαρ, σε μια στενόχωρη και σκοτεινή καφετέρια, κάπως απόμερα από τους υπόλοιπους πελάτες, σαν σμέρνα κρυμμένη σε κοίλωμα του θαλάσσιου βυθού. Μόλις είχε φάει στο σπίτι του πατέρα του και της αδελφής του, που ζούσαν στην οδό Αρτούρο Σόρια, και είχε αποφασίσει να περπατήσει λίγο πριν πάρει το μετρό για να γυρίσει στο δικό του.

Η αναφορά του Ο'Κέιν στον καπιταλισμό χωρίς ψυχή τού θύμιζε την οικογενειακή συγκέντρωση και άρχισε να την περιγράφει στον φανταστικό τηλεπαρουσιαστή όσο κρύωνε το τσάι.

«Κοιτάξτε», του είπε, «η μεγαλύτερη αδελφή μου, που είναι Κινέζα, ζει με τον πατέρα μου».

«Πώς έγινε αυτό;» ρώτησε ο Ο'Κέιν.

«Το ότι ζει με τον πατέρα μου;»

«Όχι, το ότι είναι Κινέζα».

«Α, την υιοθέτησαν όταν ήταν μωρό γιατί δεν μπορούσαν να αποκτήσουν παιδιά, κι ύστερα, όταν ήταν δύο ετών, η μητέρα μου έμεινε έγκυος απρόσμενα και απέκτησαν εμένα».

«Όταν δε σας περίμεναν;» ρώτησε ο Ο'Κέιν.

«Ναι, όταν δε με περίμεναν».

Το κοινό στο πλατό άκουγε με ενδιαφέρον. Η τηλεθέαση πρέπει να έμπαινε στο κανάλι όπως τα ψάρια στο δίχτυ. Ο Δαμιάν Λόμπο και ο Σέρχιο Ο'Κέιν το αντιλήφθηκαν και φέρθηκαν όπως συνήθως. Ο παρουσιαστής επέτρεπε στην κάμερα να δείχνει σε πρώτο πλάνο τα κεχρριπαρένια μάτια του, που σπίθιζαν όπως οι λάμπεις στις ηλιακές καταιγίδες, και παρότρυνε τον καλεσμένο με μια χειρονομία να ξαναπιάσει την αφήγησή του.

«Όπως σας είπα», συνέχισε ο Δαμιάν Λόμπο έπειτα από μια τεταμένη σιωπή, «η αδελφή μου είναι δύο χρόνια μεγαλύτερή μου, οπότε, όταν εγώ ήμουν δεκατέσσερα, αυτή ήταν δεκαέξι, και ήταν ήδη πολύ αναπτυγμένη για την ηλικία της».

Στο κοινό ακούστηκαν οι ψίθυροι που συνήθως προηγούνται του γέλιου, ή τουλάχιστον του χαμόγελου. Ο Δαμιάν Λόμπο διέκρινε την έγκριση στο βλέμμα του Σέρχιο Ο'Κέιν και υπολόγισε ταχύτατα πώς θα συνέχιζε την αφήγηση.

«Φανταστείτε, λοιπόν, εμένα στην εφηβεία μου κι αυτή σε ανάπτυξη... Έβγαινε από το μπάνιο με μια πετσέτα ή διέσχιζε το σαλόνι μισόγυμνη...»

«Και δε σας ενοχλούσε το γεγονός ότι είναι αδελφή σας;» πήρε τον λόγο ο Ο'Κέιν κόβοντας απότομα τα πρώτα γελάκια στο κοινό.

«Επίσημα ήταν αδελφή μου, σύμφωνοι, αλλά δεν εί-

χε βγει από την κοιλιά της μητέρας μου, ούτε είχαν συμμετάσχει στη δημιουργία της τα σπερματοζωάρια του πατέρα μου. Επίσης, ανήκε σε άλλη φυλή, η καταγωγή της, στην ουσία, δεν είχε καμία σχέση με τη δική μου. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, δε νομίζω ότι θα ήταν σωστό να χαρακτηρίσω τον πόθο μου αιμομικτικό. Ούτε και τον δικό της».

«Κι αυτή ένωθε έλξη για εσάς;»

«Δεν ξέρω αν ήταν έλξη, το θέμα είναι πως από τότε που ήμουν πολύ μικρός άρχισε να παίζει με το πέος μου».

Το κοινό ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια που ο παρουσιαστής δεν επιχείρησε να διακόψει. Ο Δαμιάν, από την πλευρά του, παρέμεινε σοβαρός, όπως πάντα κάθε φορά που γελούσε το κοινό. Ήξερε πως η σοβαρότητα ενίσχυε το αστείο των παρεμβάσεών του. Σκέφτηκε πως αυτή τη στιγμή, στα κοινωνικά δίκτυα, η εκπομπή πρέπει να είχε γίνει *trending topic*.

«Άρχισε να παίζει με το πέος σας...» επανέλαβε ο Σέρχιο Ο'Κέιν.

«Ναι, από τότε που θυμάμαι, μου ζητά να κατεβάζω το παντελόνι για να παίζει μαζί του. Κάποιες φορές ερχόταν στο δωμάτιό μου και μου έβγαζε η ίδια την πιτζάμα. Έπιανε το πέος, του άλλαζε θέσεις, το ζούλαγε με τα χέρια της, το έβαζε στο στόμα...»

Νέα διακοπή από τα γέλια του κοινού ανάγκασαν τον Δαμιάν να σταματήσει να μιλά, αυτή τη φορά συ-

νοδεύοντας το συνηθισμένο σοβαρό του ύφος με μια δοκιμασμένη έκφραση απορίας, σαν να μην καταλάβαινε γιατί γελούσαν.

Όταν ο Σέρχιο Ο'Κέιν, που επίσης είχε γελάσει με την καρδιά του, κατάφερε να ηρεμήσει το κοινό, ο Δαμιάν Λόμπο συνέχισε.

«Πάντα ήθελε να έρχεται μαζί μου στο μπάνιο για να μου το κρατά την ώρα που κατουρούσα. Είχε εμμονή μ' αυτό».

«Και οι γονείς σας τι έλεγαν;»

«Οι γονείς μου δεν το γνώριζαν. Ήξερε πότε να το κάνει για να μην το καταλάβουν».

«Κι εσείς τι σκεφτόσασταν;»

«Τίποτα. Τα παιχνίδια αυτά ξεκίνησαν όταν ήμουν πολύ μικρός και τα θεωρούσα φυσιολογικά».

«Και δε σταμάτησαν ποτέ;»

«Ποτέ. Εννοείται, βέβαια, πως κάθε ηλικία είχε και διαφορετικές συνέπειες».

Το κοινό γελούσε ασταμάτητα, και δεν έχανε ούτε μία από τις λέξεις του καλεσμένου.

«Γιατί μου τα λέτε όλα αυτά, όμως;» ρώτησε ο Ο'Κέιν.

«Γιατί η αναφορά σας στον καπιταλισμό χωρίς ψυχή μού θύμισε πως σήμερα έφαγα με τον πατέρα και την αδελφή μου».

«Ε, και;»

«Κοιτάξτε, έπειτα από μια συγκεκριμένη στιγμή, δε

θυμάμαι πόσο ήμουν, ίσως δώδεκα ή δεκατεσσάρων ετών, η Κινέζα αδελφή μου, που επί τη ευκαιρία λέγεται Ντεζίρέ, άρχισε να αποκαλεί το πέος μου *πέος με ψυχή*».

Στην περίπτωση αυτή, ο πρώτος που ξέσπασε σε γέλια ήταν ο ίδιος ο παρουσιαστής, και ακολούθησε ενθουσιασμένο το κοινό. Ο Δαμιάν, από την πλευρά του, παρέμεινε ατάραχος, λίγο σατισμένος, και κοίταζε πότε από τη μια πλευρά του πλατό και πότε από την άλλη σαν να ρωτούσε τους τεχνικούς πίσω από τις κάμερες τι τους συνέβαινε.

«Δηλαδή το πέος σας», είπε ο Ο'Κέιν ξέπνοος, «είναι ένα πέος με ψυχή. Σε αντιδιαστολή με...»

Ο Δαμιάν Λόμπο φάνηκε διστακτικός. Ύστερα είπε: «Νομίζω με αυτό του πατέρα μου. Ή των αντρών γενικότερα».

Ο δραματικός τόνος με τον οποίο άρθρωσε τη φράση βύθισε το κοινό σε μια σιωπή τόσο έντονη όσο και τα γέλια προηγουμένως.

«Δε θα σας ζητήσω να μας το δείξετε», αντέδρασε κάποια στιγμή ο Ο'Κέιν προσπαθώντας να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα, «αλλά το πέος σας πρέπει να έχει κάτι το ιδιαίτερο για να του αποδίδει η αδελφή σας την ύπαρξη ψυχής».

«Προκαλεί συμπάθεια».

«Η αδελφή σας;»

«Όχι, το πέος μου».

Το κοινό δεν άντεξε και ξεκαρδίστηκε πάλι, ενώ στην έκφραση του Ο'Κείν ήταν φανερή η ανακούφιση, σαν να είχαν επιστρέψει σε γνώριμο έδαφος.

«Συγχωρήστε μας τα γέλια», είπε ο σόουμαν ώσπου να συνέλθει το κοινό, «αλλά δεν είχαμε ξανακούσει να μιλούν για πέη με ή χωρίς ψυχή».

Η συνέντευξη, κατά την εκτίμηση του Δαμιάν, πρέπει να ήταν επιτυχημένη, αλλά είχε φτάσει σε μια κορύφωση που δύσκολα μπορούσε να ξεπεραστεί, γι' αυτό και αποφάσισε να προσφέρει μια νέα δόση δράματος ώστε να χαλαρώσει την ένταση.

«Αν ο πατέρας μου έβλεπε την εκπομπή αυτή, θα πέθαινε από την ντροπή του», είπε.

«Γιατί;»

«Απεχθάνεται τα τηλεσκοπίδια. Βλέπει μόνο συνδρομητική τηλεόραση· ήταν από τους πρώτους που έβαλε».

«Και θα θεωρούσε αυτό που κάνουμε εμείς οι δύο τηλεσκοπίδι;»

«Το δίχως άλλο, λόγω των θεμάτων που συζητάμε και της ελαφρότητας με την οποία τα προσεγγίζουμε».

«Μιλήστε μας περισσότερο για τον πατέρα σας».

«Είναι καθηγητής σε πανεπιστήμιο και επιφανής κριτικός κινηματογράφου. Διανοούμενος. Το σπίτι του είναι γεμάτο βιβλία που με φόβιζαν από μικρό παιδί».

«Πώς κι έτσι;»

«Γιατί κάθε φορά που περνούσα από μπροστά τους με παρακαλούσαν να τα διαβάσω».

«Προφανώς μιλάτε μεταφορικά».

«Καθόλου. Μπορούσα να ακούσω τις φωνές τους να μου ψιθυρίζουν: “Διάβασέ με, σε παρακαλώ, διάβασέ με”. Βλέπετε, ο πατέρας μου κρυβόταν σε ένα κενό της βιβλιοθήκης και, αλλάζοντας τη φωνή του, έλεγε: “Διάβασέ με, σε παρακαλώ, διάβασέ με”, φράση που μου έμεινε και την οποία θυμάμαι κάθε φορά που βρίσκομαι κοντά σε βιβλία».

«Υπήρχαν κάποια βιβλία που σας φόβιζαν περισσότερο;»

«Πάντα προσπαθούσα να αποφύγω το κομμάτι της βιβλιοθήκης με τη ρωσική λογοτεχνία του 19ου αιώνα. Πρόφεραν το “διάβασέ με” με φωνή βραχνή, γεμάτη αγωνία».

«Και τα διαβάσατε;»

«Ποτέ, διαβάζω μόνο εγχειρίδια χρήσης, φυλλάδια οδηγιών».

«Τι είδους οδηγίες;»

«Για τα πάντα: από τη χρήση οικιακών συσκευών, για παράδειγμα, ως τη χρήση μηχανών γενικότερα. Λατρεύω, επίσης, τους κανόνες επιτραπέζιων παιχνιδιών».

Τη στιγμή εκείνη, εκμεταλλευόμενος την επιτυχία της απάντησης, ο Σέρχιο Ο'Κέιν ανακοίνωσε διακοπή για διαφημίσεις και ο Δαμιάν επέστρεψε στο μπαρ της

καφετέριας. Το τσάι του είχε κρυώσει αρκετά και μπορούσε να το πιει. Φανταζόταν τι θα έλεγαν την επόμενη μέρα οι τηλεοπτικές κριτικές στις εφημερίδες όλου του κόσμου. Ίσως, όπως είχαν κάνει κι άλλες φορές, να γινόταν πρωτοσέλιδη είδηση. Το «Διάβασέ με, σε παρακαλώ» ήταν φοβερός τίτλος για κράχτης.

Ενώ τελείωνε το τσάι, η εκπομπή ξεκίνησε και πάλι, και ο Δαμιάν μεταφέρθηκε νοερά στο φανταστικό πλατό για να συνεχίσει να μιλά για τον εαυτό του. Είπε πως μετά το οικογενειακό γεύμα, ο πατέρας του είχε αποκοιμηθεί βλέποντας στο συνδρομητικό κανάλι τη συνέντευξη ενός διάσημου σκηνοθέτη του κινηματογράφου.

«Ο πατέρας μου λατρεύει τον παρουσιαστή της συγκεκριμένης εκπομπής, τον Ινιάκι Γκαμπιλόντο», είπε, «γιατί...»

«Εντάξει», τον διέκοψε ο Ο'Κέιν, σαν να ζήλευε, «δε μας έχετε πει, όμως, τίποτα για τη μητέρα σας».

«Η μητέρα μου ήταν η απόφυση του πατέρα μου, κάτι σαν επέκτασή του, έτσι το έβλεπα εγώ. Ο πατέρας μου ήταν για εκείνη ό,τι ο Ινιάκι Γκαμπιλόντο είναι για εκείνον. Πριν πεθάνει, πάνε δέκα ή δώδεκα χρόνια, έκανε μαθήματα χημείας σε μια δημόσια σχολή, και πιστεύω πως ήταν καλή δασκάλα, αλλά όταν γυρνούσε σπίτι, γινόταν ένα με τον πατέρα μου και δεν υπήρχε τρόπος να τους ξεχωρίσεις. Πιστεύω ότι πέθανε γιατί

αυτό ήθελε ο πατέρας μου, ώστε να μείνει μόνος με την Κινέζα αδελφή μου».

«Λέτε πως ο πατέρας σας ήθελε να μείνει μόνος με την αδελφή σας;»

«Ναι, αλλά προτιμώ να μη μιλήσω γι' αυτό».

Για να αμβλύνει την απογοήτευση του παρουσιαστή και του κοινού, ο Δαμιάν Λόμπο διηγήθηκε πως εκείνη τη μέρα, όσο ο πατέρας του κοιμόταν μπροστά από την τηλεόραση, αυτός και η αδελφή του είχαν αποσυρθεί στο δωμάτιό της.

«Για να παίξετε με το πέος με ψυχή;» ρώτησε ειρωνικά ο Ο'Κέιν.

«Ακριβώς», απάντησε ο Δαμιάν διευκρινίζοντας, προς τέρψη του κοινού, τις σεξουαλικές πρακτικές των δύο αδελφών μετά το οικογενειακό γεύμα.

Όταν άρχισε να περιγράφει με λεπτομέρειες πώς ήταν το αιδούο και ο κόλπος της Κινέζας αδελφής του, ο Ο'Κέιν πρέπει να έλαβε εντολή από το ακουστικό να αλλάξει θέμα γιατί ρώτησε απότομα: «Και σε τι είδους εταιρεία εργαζόσασταν;»

«Κεφαλαιακών αγαθών. Ήμουν ο υπεύθυνος συντήρησης», απάντησε ο Δαμιάν.

«Δηλαδή, φροντίζατε για τα ηλεκτρικά, τα υδραυλικά, όλα αυτά;»

«Έχετε πολύ περιορισμένη εικόνα σχετικά με την αρμοδιότητα αυτή, κύριε Ο'Κέιν. Για να γίνει κανείς υπεύ-

θυνος συντήρησης, ειδικά στις μέρες μας, απαιτείται τεχνική κατάρτιση υψηλότατου επιπέδου».

«Κι εσείς τι κατάρτιση έχετε, Δαμιάν;»

«Ξεκίνησα να δουλεύω στην εταιρεία όταν ήμουν πολύ νεαρός, ως μαθητευόμενος, γιατί, προς απογοήτευση του πατέρα μου, σπούδασα ηλεκτρολογία, καθώς έπιαναν τα χέρια μου. Έμαθα πάνω στη δουλειά, καθημερινά, και είχα υπό τις διαταγές μου νέους μηχανικούς, με πολλές θεωρητικές γνώσεις, αλλά ανίκανους να χειριστούν προβλήματα που αξιώνουν άμεσες λύσεις. Όπως και να 'χει, όταν ξεκίνησα, δεν απαιτούσαν για τη θέση μου τις ακαδημαϊκές γνώσεις που απαιτούν τώρα».

Σ' αυτό το σημείο ο Δαμιάν εγκατέλειψε τη συνέντευξη με τον Ο'Κέιν (για κάποιο λόγο δυσκολευόταν να επικεντρωθεί στις συνήθεις ονειροπολήσεις του) και επέστρεψε στην πραγματικότητα. Οι πελάτες της καφετέριας, που είχαν αυξηθεί, συνωστίζονταν στο σημείο που απείχε περισσότερο από τη θέση του και ήταν πιο κοντά στην πόρτα. Φαντάστηκε πάλι τον εαυτό του ως σμέρνα κρυμμένη στα βράχια ενός κοραλλιογενούς υφάλου, παραμονεύοντας το θήραμά της, ή προσπαθώντας να προστατευτεί από κάποιο αρπακτικό.

«Τι ακριβώς κάνατε τότε;» άκουσε τον Ο'Κέιν να ρωτά από την άλλη διάσταση.

«Οργάνωνα τις δραστηριότητες του προσωπικού, κατένεμα καθήκοντα, επέβλεπα τις εγκαταστάσεις, συ-

μπλήρωνα τις παραγγελίες για υλικά και ανταλλακτικά, υπολόγιζα το κόστος των επισκευών», απάντησε επιστρέφοντας βιαστικά στο πλατό.

«Ασχολείστε με πολλούς τομείς».

«Ναι, απαιτούνται βασικές γνώσεις όλων των κλάδων βιομηχανικής δραστηριότητας: ξυλουργικής, ελαιοχρωματισμού, ηλεκτρολογίας, υδραυλικών... Όπως και πληροφορικής. Είμαι από τους προχωρημένους χρήστες του Ίντερνετ».

«Πώς αυτό;»

«Εν μέρει», είπε, «χάρη στην ασιατική πορνογραφία. Όλη μου τη ζωή ψάχνω ασιατικά μουνάκια στο Διαδίκτυο».

Το κοινό στο στούντιο, η προσοχή του οποίου είχε χαλαρώσει με την αναφορά σε εργασιακά θέματα, υποδέχτηκε με ενθουσιασμό την απάντηση του Δαμιάν Λόμπο, ο οποίος, με τη σειρά του, διέκρινε στα κεκριμαρένια μάτια του παρουσιαστή σπίθες χαράς. Είναι συχνά δύσκολο να κρατήσεις την τηλεθέαση στα επίπεδα που ήταν συνηθισμένος ο Ο'Κέιν.

«Ασιατικά μουνάκια», επανέλαβε ο σόουμαν.

«Είναι αυτή η εμμονή που έχω με την Κινέζα αδελφή μου. Και να σκεφτείτε πως βλέπομαστε σπάνια. Είχα σχεδόν έναν χρόνο να πάω στο πατρικό μου. Ο πατέρας μου απεχθάνεται την τσιγαρίλα στα ρούχα μου. Κάνει πάντα μια χειρονομία αηδίας όταν πάω να τον

φιλήσω. Επίσης, του είναι αποκρουστικό το γεγονός ότι του μοιάζω».

«Καπνίζετε πολύ;»

«Όχι ιδιαίτερα, αλλά ο καπνός είναι αρωματικός, Camel. Θα το κόψω, όμως».

«Πότε;»

«Κάποια στιγμή. Θα πω “ως εδώ ήταν” και θα το κόψω. Δε δυσκολεύομαι πολύ όταν παίρνω μια απόφαση».

«Λέγατε πως είστε προχωρημένος χρήστης του Ίντερνετ».

«Ναι, εν μέρει εξαιτίας αυτού που ανέφερα, αλλά και γιατί έχω κάνει μαθήματα προγραμματισμού και ανάγκτησης αρχείων. Ένας επιπρόσθετος λόγος είναι η έμφυτη περιέργειά μου, και έχω μάθει να μην αφήνω ίχνη των αναζητήσεών μου. Τις περισσότερες τις έκανα από έναν εταιρικό υπολογιστή».

Ο ήχος από τον ατμό της καφετιέρας τράβηξε τον Δαμιάν Λόμπο από την τηλεοπτική του ονειροπόληση, στην οποία βαρέθηκε μετά να επιστρέψει. Οι μεγάλες επιτυχίες τον κατέθλιβαν λιγάκι.

Φώναξε τον σερβιτόρο, πλήρωσε το τσάι και βγήκε από την καφετέρια για να ανάψει τσιγάρο. Γλιστρούσε στους δρόμους σαν ψάρι στα βάθη του ωκεανού, ακολουθώντας πορεία ακανόνιστη, φιδουγυριστή, ώστε να αποφύγει την επαφή με τα υπόλοιπα είδη που συναντούσε.

Κάποια στιγμή, πέρασε μπροστά από ένα εμπορικό κέντρο και είδε μια διαφήμιση για ένα παζάρι με αντίκες υπέρ των άστεγων παιδιών. Μπήκε μέσα για να σκοτώσει τον χρόνο του, όπως μια σμέρνα θα χωνόταν σε ένα κοίλωμα που θα συναντούσε στη διαδρομή, και είδε πως οι πάγκοι του παζαριού καταλάμβαναν μεγάλο μέρος των ελεύθερων χώρων του εμπορικού κέντρου. Σκέφτηκε πως, αν ήταν ο υπεύθυνος συντήρησης στις εν λόγω εγκαταστάσεις, δε θα είχε επιτρέψει αυτό το πλήθος σημείων πώλησης που δυσκόλευε την πρόσβαση στις εξόδους κινδύνου.

Στις αυτοσχέδιες βιτρίνες, πάνω σε ακριβά τραπέζομάντιλα, που επίσης πωλούνταν, ήταν τοποθετημένα παλιά ρολόγια, αλυσίδες, ταμπακιέρες, κολιέ, μενταγιόν, βραχιόλια, δαχτυλίδια... Πολύ χρυσάφι, αλλά και πολύ ασήμι, και αμέτρητα αντικείμενα άλλων εποχών στη θέα και μόνο των οποίων γαλήνευε η ταραγμένη ψυχή του Δαμιάν.

Τότε, σε έναν από τους πάγκους ανακάλυψε κάτι που τράβηξε την προσοχή του: μια χρυσή καρφίτσα για γραβάτες στο κέντρο της οποίας ήταν χαραγμένα τα αρχικά Σ. Ο.

Σέρχιο Ο'Κέιν, σκέφτηκε ο Δαμιάν χαμογελώντας. Από το αντικείμενο, καλαιίσθητο μέσα στην απλότητά του, κρεμόταν μια πολύ μικρή οβάλ ταμπελίτσα με κάτι σαν αριθμό αναφοράς. Ίσως, σκέφτηκε ο Δαμιάν

μην τολμώντας να την αγγίξει, από την άλλη πλευρά να υπήρχε η τιμή.

Μετά το παράξενο εύρημα, συνέχισε να περιδιαβάει στο παζάρι, πηγαίνοντας πότε από δω και πότε από εκεί, χωρίς να δίνει ιδιαίτερη σημασία σε όσα αντίκριζε. Στο κεφάλι του είχε καρφωθεί η εικόνα της καρφίτσας.

«Γιατί σκεφτήκατε πως θα μπορούσατε να το κλέψετε;» τον ρώτησε ο Σέρχιο Ο'Κέιν.

«Υποθέτω πως η απόλυση με είχε οδηγήσει στα άκρα», απάντησε ο Δαμιάν.

«Αντιμετωπίζατε οικονομικά προβλήματα, κύριε Δαμιάν;»

«Για την ώρα, όχι. Είχα διαπραγματευτεί μια καλή αποζημίωση και για δύο χρόνια ακόμη είχα και το ταμείο ανεργίας. Το να μένεις, όμως, χωρίς δουλειά στα σαράντα τρία σου είναι σαν να πέφτεις στο κενό».

«Θα μπορούσαμε να πούμε πως η κλοπή αποτελούσε ένα είδος εκδίκησης ενάντια στο σύστημα;»

«Ίσως. Άλλωστε, μου άρεσε η ιδέα να σας κάνω ένα προσωπικό δώρο, και τυχαίνει να είστε από τα ελάχιστα άτομα που χρησιμοποιεί ακόμη καρφίτσα για γραβάτες. Ήταν τέλεια γιατί, όπως σας είπα, είχε χαραγμένα τα αρχικά σας».

Στο σημείο αυτό, ο Δαμιάν εγκατέλειψε τη συνέντευξη με τον σόουμαν και επέστρεψε στην πραγματικότητα τα αποφασισμένος να αποκτήσει την καρφίτσα με τον

ένα ή με τον άλλο τρόπο. Ο τρόπος που τελικά επέλεξε ήταν η κλοπή αφού, επιστρέφοντας στον πάγκο, δεν υπήρχε κανείς δίπλα στη βιτρίνα, και οι κυρίες που ήταν υπεύθυνες – δύο αρπακτικά μεγάλης ηλικίας, με ξασμένο μαλλί– είχαν γυρισμένη την πλάτη και συζητούσαν για το ποια ήταν η καταλληλότερη θέση για μια κρυστάλλινη κανάτα με ασημένιο στόμιο. Ο Δαμιάν Λόμπο, ύστερα από ερώτηση του Σέρχιο Ο'Κέιν, δήλωσε πως όλα είχαν συμβεί πολύ γρήγορα αλλά και πολύ αργά την ίδια στιγμή.

«Το χέρι μου βγήκε άδειο από την τσέπη του παντελονιού και επέστρεψε σ' αυτή κρατώντας την καρφίτσα, όπως ακριβώς η γλώσσα ενός χαμαιλέοντα όταν παγιδεύει μια πεταλούδα».

Μετά την κλοπή συνέχισε τον δρόμο του σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Θαρρείς και ως εκείνη τη στιγμή όλα είχαν συμβεί σε μια διάσταση όπου ο χρόνος είχε χάσει τις συνηθισμένες αναλογίες του, αλλά, μόλις απομακρύνθηκε λίγα μέτρα, τα δευτερόλεπτα επανήλθαν στην κανονική τους διάρκεια, αν και οι παλμοί του αντέδρασαν όπως του ανθρώπου που μόλις έχει περάσει κάποιο σοκ. Παρόλο που είχε μετανιώσει για την κλοπή, τον κυρίευσε μια αλαζονεία που μετρίασε τις τύψεις του. *Προχώρα αργά, μονολόγησε, ελάττωσε τα βήματά σου, μην κινείς υποψίες.*

Εκείνη τη στιγμή, η περιφερειακή του όραση τον

προειδοποίησε πως υπήρχε κίνδυνος. Γυρνώντας ελαφρώς το κεφάλι, είδε έναν φύλακα ασφαλείας που, χωρίς αμφιβολία, είχε δει την κλοπή και τον ακολουθούσε διακριτικά για να τον πλησιάσει –έτσι νόμιζε– όταν θα βρίσκονταν σε έναν χώρο χωρίς πολύ κόσμο. Δε θέλουν σκάνδαλα, μονολόγησε ο Δαμιάν. Ο χρόνος απέκτησε και πάλι μια αίσθηση φούσκας στο εσωτερικό της οποίας είχε παγιδευτεί και στην οποία τα δευτερόλεπτα, εξαιρετικά ευπροσάρμοστα, συνυπήρχαν όχι τόσο με τις ηθικές αναστολές που τον χαρακτήριζαν, όσο με τον πανικό ότι θα τον συλλάμβαναν.

«Φανταστείτε», είπε στον Σέρχιο Ο'Κέιν, «πως με έπιασαν να κλέβω. Εκείνη τη στιγμή το μυαλό μου πήγε στην παλιά μου εταιρεία, στον πατέρα μου, στους γείτονές μου, στην Κινέζα αδελφή μου...»

Ο Δαμιάν κατευθύνθηκε σε ένα ασανσέρ, θεωρώντας πως το πλήθος θα εμπόδιζε τον φύλακα να δράσει, και προσπάθησε να ανακατευτεί με τον κόσμο. Ο φύλακας, ωστόσο, βρέθηκε ξαφνικά δίπλα του.

«Δε θέλω φασαρίες», του είπε χαμογελαστός ο ένστολος. «Απλώς ακολουθήστε με».

«Πού;»

«Στα γραφεία μας, τυπική διαδικασία».

«Δεν έκανα τίποτα», είπε ο Δαμιάν.

«Τέλεια, τότε θα σας αφήσουμε αμέσως».

Ο φύλακας ασφαλείας αποκόπηκε από τον κόσμο

που περίμενε το ασανσέρ και βεβαιώθηκε πως ο Δαμιάν τον ακολουθούσε πειθήνια. Πέρασαν μπροστά από ένα αρωματοπωλείο, ένα μαγαζί με είδη δώρων, ένα εστιατόριο με κινέζικο φαγητό και μια μπουτίκ γυναικείων ρούχων. Ο Δαμιάν, που είχε μείνει λίγο πίσω από τον φύλακα, κοιτούσε φευγαλέα, σαν να βρισκόταν κάτω από το νερό, τις βιτρίνες που διαδέχονταν η μία την άλλη. Όταν πέρασε μπροστά από το κλιμακοστάσιο, όρμησε παρορμητικά και μέσα σε λίγα, καθοριστικά δευτερόλεπτα κατάφερε να ξεφύγει από τον φύλακα, που δεν περίμενε τέτοια αντίδραση.

Άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια τέσσερα τέσσερα και έφτασε σε ένα πλατύσκαλο όπου υπήρχε μια σιδερένια πόρτα. Την έσπρωξε με βουβή δύναμη. Από πίσω υπήρχε ένα μικρό πάρκινγκ που επίσης είχε μετατραπεί σε παζάρι, μόνο που αυτό ήταν γεμάτο έπιπλα.

Προσπαθώντας να μην τραβήξει την προσοχή, κατάφερε να κρυφτεί πίσω από μια πελώρια ντουλάπα απ' όπου είδε τη σιδερένια πόρτα να ανοίγει ξανά και να προβάλλει ο φύλακας. Οι κινήσεις του, πολύ νευρικές, ήταν ελεγχόμενες, ακολουθώντας προφανώς το πρωτόκολλο που έπρεπε να τηρηθεί σε τέτοιες περιπτώσεις. Ο φύλακας σάρωσε με το βλέμμα του τον χώρο και την ίδια στιγμή μιλούσε με κάποιον σε ένα μικρόφωνο που κρεμόταν από τον ώμο του. Ύστερα, κατευθύνθηκε προς τα αριστερά αφήνοντας στα δεξιά του τον Λόμπο,

ο οποίος, μόλις έστριψε μέσα στο έπιπλο για να ξεφύγει από το βλέμμα του φύλακα, βρέθηκε στο μπροστινό μέρος της ντουλάπας. Το κεντρικό φύλλο του επίπλου αυτού άνοιγε κι έτσι γλίστρησε μέσα, αφού βεβαιώθηκε στα γρήγορα πως κανένας δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία του.

2

Μέσα στο σκοτάδι, ο Δαμιάν κράτησε την αναπνοή του ώστε να μπορεί να ακούει και τον παραμικρό ήχο στην άλλη πλευρά του επίπλου. Δεν έτρεφε ελπίδες ότι είχε περάσει απαρατήρητος, γι' αυτό και αναπόφευκτα περίμενε πως από τη μια στιγμή στην άλλη θα τον απειλούσαν απ' έξω να βγει από την ντουλάπα. Ο χρόνος, όμως, κυλούσε, πρώτα τα δευτερόλεπτα, ύστερα τα λεπτά, και οι φόβοι του δεν επαληθεύονταν. Σιγά σιγά, η αναπνοή του επανέκτησε τον κανονικό της ρυθμό την ίδια στιγμή που τα μάτια του, έχοντας συνηθίσει πλέον τις σκιές και χάρη στο φως που τρύπωνε από τους αρμούς των φύλλων της ντουλάπας, άρχιζαν να διακρίνουν τις διαστάσεις του ξύλινου κοιλώματος, που ήταν αξιοσημείωτες. Στην ουσία επρόκειτο, απ' ό,τι είχε προλάβει να δει προτού χωθεί μέσα, για μια παλιά ντουλάπα, από εκείνες με τα τρία φύλλα και με τον μεγάλο καθρέφτη στη μέση, τα εσωτερικά χωρίσματα της

οποίας είχαν αφαιρεθεί. Ούτε συρτάρια είχε, όλος ο χώρος ήταν διάφανος, αν μπορεί να χρησιμοποιηθεί αυτός ο όρος μέσα σε τόσο σκοτάδι.

«Πρώτα απ' όλα», είπε ο Δαμιάν στον Σέρχιο Ο'Κέιν, «έπρεπε να καθίσω να εκτιμήσω την κατάσταση. Αυτό έκανα και στην εταιρεία όταν μου ανέθεταν κάποιο επείγον πρόβλημα· παρέμενα ψύχραιμος. Αν δράσεις αμέσως, θα κάνεις λάθος. Οι διαρροές νερού δεν προέρχονται συνήθως από εκεί όπου προβάλλει η τρύπα. Το νερό, όπως και ο θόρυβος, αναζητά πάντα την πιο εύκολη διαδρομή, που δεν είναι και η πιο λογική. Το ότι η διαρροή εμφανίζεται σε ένα σημείο δε σημαίνει πως πρέπει να χτυπήσεις εκεί, η προέλευσή της μπορεί να είναι στην άλλη άκρη του γραφείου».

«Τι ήταν λοιπόν το πρώτο πράγμα που εκτιμήσατε;» ρώτησε ο Ο'Κέιν.

«Πως έπρεπε να βάλω το κινητό στο αθόρυβο. Αν και δε δέχομαι τηλεφωνήματα γενικά, θα ήταν ολέθριο αν χτυπούσε κάτω από τέτοιες συνθήκες».

«Κι ύστερα;»

«Υστερα, αν και τα νεύρα μου ήταν τεντωμένα, έπρεπε να παραμείνω στην ντουλάπα για όση ώρα χρειαζόταν, ώσπου να βεβαιωθώ ότι είχαν αναστείλει την έρευνα. Σαν τη σμέρνα σε κοίλωμα του βυθού. Ήταν έξι το απόγευμα. Σκέφτηκα πως, στη χειρότερη περίπτωση, θα έμενα εκεί ως τις εννέα».

Απευθυνόμενος πάντα στον Ο'Κέιν, ο Δαμιάν έβγαλε το κινητό από την τσέπη του σακακιού και το έβαλε στο αθόρυβο. Έπειτα, άνοιξε την οθόνη, το φως της οποίας δεν ήταν αρκετά έντονο για να γλιστρήσει μέσα από τις χαραμάδες, και κοίταξε γύρω του. Κατάλαβε πως η ντουλάπα, αν έκρινε από την τελειότητα των αρμών της (του γνωστού είδους της χελιδονοουράς), έπρεπε να ήταν αιωνόβια. Ήταν πολύ γερή, δρύινη, και τόσες διαφορετικές μυρωδιές αιωρούνταν στην ατμόσφαιρα που προσπάθησε να τις ξεχωρίσει.

«Από τη μία πλευρά», είπε στον Ο'Κέιν, «αντιλήφθηκαν τις χημικές επεξεργασίες στις οποίες είχε χωρίς αμφιβολία υποβληθεί για να προστατευθεί από το σαράκι. Πλησιάζοντας την οθόνη του κινητού σε ένα από τα τοιχώματα, διαπίστωσα πως η ξύλινη επιφάνεια είχε μικρές αυλακιές από το σκουλήκι, αν και όχι πολύ βαθιές. Η δρυς, όταν συντηρείται σωστά, γίνεται διαπεράσθη, όπως και το ατσάλι. Ο λόγος για τον οποίο είχαν αφαιρεθεί τα χωρίσματα και τα συρτάρια δε θα μπορούσε να είναι άλλος από την κακή ποιότητα των αρχικών υλικών τους, τα οποία είχε καταφάει ο σκόρος».

«Πώς έτσι;» ρώτησε ο σόουμαν.

«Κοιτάξτε, παλιότερα δεν ήταν σπάνιο να χρησιμοποιούν δρυ για το κεντρικό σώμα του επίπλου και θαλάσσια πεύκη για τα υπόλοιπα τμήματα. Η συγκεκριμένη κατηγορία πεύκου είναι σκέτο βούτυρο».

«Και ποιες άλλες οσμές εντοπίσατε;»

«Υγρασία και αλμύρα. Δεν αποκλείεται το έπιπλο να προερχόταν από κάποιο παραθαλάσσιο μέρος, εξ ου και τα υπολείμματα σκόρου».

«Και τι άλλο μυρίζε;»

«Παλιά ρούχα».

«Παλιά ρούχα; Μήπως πρόκειται για αυθυποβολή;»

«Πιστέψτε με, Ο'Κέιν, έχω εξαιρετική όσφρηση. Από το έπιπλο αυτό έχουν περάσει γενιές ολόκληρες κοστούμιών, ταγέρ, πουκαμίσων και εσωρούχων, και όχι απαραίτητα καθαρών. Γνωρίζετε για τους στάβλους;»

«Όχι».

«Οι στάβλοι, λοιπόν, ακόμη και δεκαετίες ολόκληρες μετά την εκκένωσή τους, μυρίζουν κοπριά. Το ξέρει πολύ καλά ο κόσμος που έχει φτιάξει σπίτια σε παλιούς στάβλους».

Χωρίς να εγκαταλείπει τον διάλογο με τον παρουσιαστή (η συνέντευξη, όπως ανακοίνωσε ο Ο'Κέιν μιλώντας στην κάμερα, είχε γίνει παγκόσμιο *trending topic* στα κοινωνικά δίκτυα), ο Δαμιάν κοιτούσε το ρολόι του και έκανε υπολογισμούς. Βρισκόταν κλεισμένος στην ντουλάπα επί μία ώρα. Ήταν προφανές πως κανείς δεν τον είχε δει να μπαίνει, αλλά δεν μπορούσε να ξέρει αν θα τον έβλεπαν να βγαίνει.

Περίμενε άλλα δέκα λεπτά βυθισμένος στη σιωπή (διακοπή για διαφημίσεις, είχε πει ο Ο'Κέιν) και αποφά-

σισε να ανοίξει μια χαραμάδα, με χίλιες προφυλάξεις, σε ένα από τα πλαϊνά φύλλα. Το πρώτο που είδε ήταν το καπέλο ενός φύλακα. Έκλεισε αμέσως και ξανακάθισε.

«Φοβηθήκατε, κύριε Λόμπο;» τον ρώτησε ο Ο'Κέιν μετά το διαφημιστικό διάλειμμα.

«Πολύ», απάντησε ο Δαμιάν. «Η κατάσταση ήταν τρομερά ταπεινωτική. Θα προτιμούσα να πεθάνω παρά να με ανακαλύψουν».

«Και η καρφίτσα για τις γραβάτες;»

«Την είχα βάλει στη δεξιά τσέπη του σακακιού μου, εδώ. Πότε πότε την έβγαζα και την έπαιζα ανάμεσα στα δάχτυλά μου ενώ αφουγκραζόμουν τις συζητήσεις των περαστικών από την άλλη πλευρά, πάντα σε επιφυλακή μην ανοίξει κάποιος ένα από τα φύλλα για να δει μέσα».

«Τι θα κάνατε τότε;»

«Θα μετατοπιζόμουν στην απέναντι άκρη του φύλλου αυτού. Δοκίμασα μερικές κινήσεις για να είμαι έτοιμος σε τέτοια περίπτωση».

«Συνέβη κάτι;»

«Η αλήθεια είναι πως ναι. Πρέπει να είχαν περάσει δύο ώρες από τότε που κλείστηκα εκεί μέσα, όταν άνοιξε το φύλλο στην απέναντι πλευρά από το σημείο όπου βρισκόμουν εγώ. Το φως ξεχύθηκε μέσα, σαν νερό από σπασμένο φράγμα, αλλά σταμάτησε στη μέση της ντουλάπας, λες και συνάντησε κάποιο αόρατο εμπόδιο. Αμέσως είδα να προβάλλει το κεφάλι ενός

αγοριού οκτώ με δέκα ετών, ίσως και δώδεκα, δεν έχω παιδιά και δεν υπολογίζω σωστά τις ηλικίες τους. Λου-σμένος όπως ήταν στο φως, διέκρινα αμέσως τα χαρακτηριστικά του. Εκείνος, αντιθέτως, πρέπει απλώς να είδε το περίγραμμά μου, ένα σώμα ζαρωμένο στην άλλη άκρη. Πρέπει να του έκανε εντύπωση και άφησε τα μάτια του να προσαρμοστούν στο σκοτάδι για κλάσματα του δευτερολέπτου. Τότε, όταν πρόσεξα από τον φόβο στην έκφρασή του ότι είχε δει το πρόσωπο και τα χαρακτηριστικά μου, έφερα τον δείκτη στο στόμα κάνοντάς του νόημα ότι δεν έπρεπε να μιλήσει. Το παιδί αποτραβήχτηκε και αμέσως άκουσα τη μητέρα του να του λέει να πάψει να ακουμπά τα πάντα.

«Και;»

«Τίποτα, ευτυχώς το παιδί δεν είπε κουβέντα, αλλά άφησε την πόρτα ανοιχτή και, ώσπου να την κλείσει κάποιος, πέρασα στιγμές πανικού».

«Σκέφτεστε ποτέ εκείνο το παιδί;» ρώτησε ο Ο'Κέιν.

«Πολλές φορές», απάντησε ο Δαμιάν. «Αναρωτιέμαι πώς θα επηρέαζε τη ζωή του αυτό το γεγονός».

«Εσείς τι πιστεύετε;»

«Δεν ξέρω, όταν είμαστε παιδιά, μας συμβαίνουν ανεξήγητα πράγματα που δεν ομολογούμε ποτέ σε κανέναν. Ύστερα, όταν μεγαλώνουμε, τα ξεχνάμε».

«Θυμάστε κάποιο από αυτά;»

«Ναι, κάποια στιγμή, πρέπει να ήμουν έξι ή επτά

ετών, άνοιξα την πόρτα του φούρνου στην κουζίνα μας και αντίκρισα το κεφάλι μιας καμήλας με τα μάτια ανοιχτά να με κοιτάζουν».

Ο Ο΄Κείν και το κοινό γέλασαν.

«Και γιατί ανοίξατε εκείνο τον φούρνο;»

«Κοιτάξτε, δεν τον χρησιμοποιούσαμε γιατί είχε χαλάσει, κι εγώ έκρυβα εκεί μέσα κομματάκια σοκολάτας και αμυγδαλόπαστα που είχα κλέψει από το κελάρι της μητέρας μου για να έχω τις δικές μου προμήθειες όταν θα τελείωναν τα Χριστούγεννα».

«Από μικρός, βλέπω, είχατε τάση προς τις μικροκλοπές», σχολίασε ο Ο΄Κείν.

«Όχι, δηλαδή...» τραύλισε ο Δαμιάν. «Δεν το σκεφτόμουν ως κλοπή, περισσότερο σαν παιδική σκανταλιά...»

«Ανοίξατε ξανά τον φούρνο για να βρείτε τα γλυκά;»

«Ποτέ. Σκουλήκιασαν, με αποτέλεσμα εβδομάδες ή μήνες αργότερα να ξεσπάσει οικογενειακός καβγάς γιατί κανένας δεν μπορούσε να εξηγήσει πώς είχαν βρεθεί εκεί μέσα ή γιατί δεν τα έβγαλε ποτέ κανείς».

Ο Δαμιάν νιώθει χαμένος
από τότε που τον απέλυσαν από τη δουλειά του.
Μια μέρα διαπράττει μια μικροκλοπή σε ένα παζάρι
με αντίκες και κρύβεται στο εσωτερικό μιας ντουλάπας.
Πριν προλάβει να βγει, η ντουλάπα πωλείται και μεταφέρεται
στην κρεβατοκάμαρα ενός ζευγαριού, της Λουθία και του Φέντε.
Ο Δαμιάν παγιδεύεται και εγκαθίσταται στο έπιπλο σαν να ήταν
κομμάτι του. Έτσι, από την κρυψώνα του, αρχίζει να παρατηρεί
την οικογένεια. Σιγά σιγά θα προσεγγίσει την καρδιά της Λουθία,
τους φόβους και τα όνειρά της, και παράλληλα θα αποκτήσει
αυτοσεβασμό και θα νιώσει τι σημαίνει να είσαι ζωντανός.

ΜΙΑ ΕΥΦΥΕΣΤΑΤΗ, ΑΠΛΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΑΞΙΑ,
ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΥΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΧΟΥΑΝ ΧΟΣΕ ΜΙΓΙΑΣ.

«Ο Μιγιάς είναι ο συγγραφέας
τα κείμενα του οποίου περιέχουν
περισσότερη αλήθεια
ανά τετραγωνικό εκατοστό σελίδας
από οποιονδήποτε άλλο».

ANTONIO ITOYRBE, QUÉ LEER

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1955-8

9 786180 119558

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19137

Γ Ι Α Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ Μ Ε Α Π Α Ι Τ Η Σ Ε Ι Σ